

Arrest

nr. 61 838 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat L. VAN DE VOORDE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hindwano Kalay (provincie Khost) afkomstig te zijn. U bent een Hindoe.

Toen u acht à tien jaar oud was, verhuisde u met uw familie naar de hoofdstad Kabul. U woonde er zes à acht jaar in de wijk Karte Parwan en werkte in een textielwinkel.

Toen er in 1992 hevige gevechten uitbraken, verlieten uw familie net als de meeste andere Hindoes het land.

Jullie trokken naar Faridabad, India. U kwam er aan de kost als groenteverkoper.

In 1999 bent u getrouwd met D.A.(...) (O.V. 6.784.745).

Omdat u met uw bescheiden inkomen de familie niet kon onderhouden, besloot u naar Moskou te gaan. Uw vrouw bleef in Faridabad achter.

U begon een handel in Moskou.

Recent kreeg u het moeilijk: u had schulden en de maffia nam uw goederen in beslag. U bracht uw vrouw op de hoogte van uw problemen en zij reisde met de twee kinderen naar Moskou. Na drie maanden reisden jullie op 19/03/2011 met het vliegtuig vanuit Moskou naar België. De luchtvaartpolitie Brussel-Nationaal hield jullie aan.

U en uw vrouw vroegen dezelfde dag asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de levensomstandigheden van de Hindoes niet goed zijn. Enkele dagen na het gehoor heeft u het Commissariaat-generaal enkele documenten bezorgd. Het betreft uw huwelijksakte en een attest betreffende de geboorte van een van uw kinderen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dient te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Op tal van belangrijke aspecten betreffende jullie identiteit en achtergrond blijken u en uw echtgenote immers in het geheel geen klaarheid te bieden, waardoor het Commissariaat-generaal onmogelijk wordt gemaakt om uw nood aan bescherming correct in te schatten.

Allereerst dient opgemerkt dat er vele twijfels rijzen bij de verklaarde Afghaanse nationaliteit van uw echtgenote.

Wanneer haar gevraagd wordt tot wanneer zij in Afghanistan woonde, slaagt ze er niet in een min of meer duidelijk antwoord te formuleren.

Ze stelt dat ze eerst acht à tien jaar in Hindwano Kalay woonde en vervolgens nog eens negen of tien jaar in de hoofdstad Kabul (CGVS, p.3).

Toen ze achttien of negentien jaar oud was, verhuisde ze naar eigen zeggen naar India. Rekening houdend met haar geboortjaar (1983), zijn deze verklaringen zeer bevreemdend aangezien ze impliceren dat uw vrouw nog tot 2001 of 2002 in Afghanistan moet hebben gewoond.

Echter, uzelf beweert dat uw vrouw, zoals de meeste Hindoes en Sikhs, Afghanistan al in 1992 verliet en u in 1999 met haar trouwde. Wanneer uw vrouw dan uiteindelijk wordt gevraagd of zij in 1992 dan wel tien jaar later in 2002 naar India verhuisde, stelt uw vrouw dat zij dit eigenlijk niet echt weet (CGVS, p.4). Dit is hoogst merkwaardig. Het kan verwacht worden dat iemand zich nog herinnert of hij op achtjarige dan wel achttienjarige leeftijd een verhuis naar een ander land ondernam.

Wanneer uw vrouw wordt gevraagd of ze misschien weet welk regime er aan de macht was toen zij het land ontvluchtte, zegt uw vrouw hier geen idee van te hebben (CGVS, p.4). Ook op de vraag of zij zich herinnert of ze ten tijde van het Talibanregime nog in Afghanistan woonde, kan zij geen antwoord bieden (CGVS, p.4).

Ook dit is zeer weinig geloofwaardig: er kan aangenomen worden dat iemand zich zou herinneren of hij al dan niet de vijf jaar durende heerschappij van de Taliban in Kabul heeft meegemaakt.

Voorts verklaart uw vrouw dat er gevochten werd toen zij in Kabul woonde (CGVS, p.4). Wie er strijd leverde in en rond de stad en waarom er gevochten werd, kan zij evenmin verduidelijken (CGVS, p.4).

Bovendien blijkt de kennis van uw vrouw over Afghanistan, haar beweerd land van herkomst, quasi nihil.

Zo is zij niet op de hoogte van het feit dat de Afghaanse bevolking een eigen kalender hanteert (CGVS, p.5); zij stelt niet te weten of er "een verschil" bestaat (CGVS, p.5). Voorts kent zij behalve Khost en Kabul, de provincies waar zij beweert te hebben gewoond, geen enkele andere van de 34 provincies van Afghanistan (CGVS, p.5).

Dat Hindwano Kalay, het dorp waar zij acht à tien jaar zou hebben gewoond, ook Prem Nagar wordt genoemd, weet zij evenmin (CGVS, p.3), zelfs niet als zij met deze benaming wordt geconfronteerd (CGVS, p.5).

Verder beweert zij tien jaar in Kabul te hebben gewoond maar behalve Karte Parwan kent zij geen enkele wijk van deze stad bij naam (CGVS, p.4).

Nog tijdens het gehoor blijkt dat zij geen enkele van de nochtans talrijke en belangrijke etnische groepen in Afghanistan kent (CGVS, p.5). Als het Commissariaat-generaal vraagt of uw vrouw ooit een Hazara zag, stelt zij dat een buur in Kabul van deze origine was; het is haar evenwel onduidelijk welke uiterlijke kenmerken hen van andere Afghanen onderscheidt (CGVS, p.5). Deze mensen hebben nochtans zeer opvallende Aziatische gezichtstrekken en smalle ogen.

Dit is uw vrouw eveneens onbekend (CGVS, p.5), wat haar bewering in Afghanistan te hebben gewoond verder ondermijnt. Indien uw vrouw effectief in Afghanistan woonde en opgroeide in een Afgaanse familie kan verwacht worden dat zij van dergelijke zaken toch minimaal op de hoogte zou zijn.

Verder is ook haar kennis van de geschiedenis van Afghanistan onbestaande.

Zo stelt zij dat Najibullah de koning van Kabul was en dat zij hem op televisie zag toen zij in Kabul woonde. Zij weet niet dat Najibullah, wiens politieke einde het begin van de exodus van Hindoes en Sikhs inluide, de laatste president was die het communistische regime vertegenwoordigde (CGVS, p.5). Na zijn aftreden barstte een oorlog los tussen de diverse Mujahedingroeperingen zoals Jamiat-e Islami, Hezb-i Islami en Wahdat. Uw vrouw heeft nog nooit van deze groeperingen, die Kabul in puin legden en elk hun eigen wijken van de stad controleerden, gehoord (CGVS, p.5). Ook de namen van de politieke leiders van deze groeperingen zijn haar volledig onbekend (CGVS, p.4).

Dat iemand, die lange tijd in Afghanistan beweert te hebben gewoond, op geen enkele van de gestelde antwoorden een aanvaardbaar antwoord kan geven, is een zeer opmerkelijke vaststelling.

Uw vrouw argumenteert telkens dat zij ongeletterd is, dat zij zelden buiten kwam en dat haar moeder een blinde, behoeftige vrouw was. Echter, ook als uw vrouw tot drie keer toe wordt uitgenodigd eender wat te vertellen over Afghanistan en haar afkomst uit dat land alsnog aannemelijk te maken, blijkt dit een onmogelijke opgave (CGVS, p.4,7,8).

Dat er ernstig moet getwijfeld worden aan de nationaliteit van uw vrouw, is een eerste vaststelling die maakt dat bij jullie werkelijke achtergrond en profiel de nodige vraagtekens moeten worden geplaatst.

Niet alleen de verklaringen van uw vrouw doen haar verklaarde nationaliteit op ongeloof te onthalen, ook u slaagt er doorheen uw verklaringen niet in uw verklaarde verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken.

Zo stelt u dat u Afghanistan in 1992 verliet maar u meent dat ten onrechte dat de Hindoes in dat jaar door de Taliban verjaagd werden (CGVS, p.4). U stelt dat de Taliban de Hindoes in uw wijk Karte Parwan lastig vielen en doodden (CGVS, p.4).

Uit de info blijkt dat de Taliban pas in 1995 naar Kabul kwamen en de stad pas in september 1996 veroverden op de mujahedin. Gezien uw leeftijd op het moment van uw beweerde vertrek uit Afghanistan (zestien of zeventien jaar oud, zo zegt u, p.5-8 en gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 9) en gezien uw activiteiten in het publieke domein (uw werk in een textielwinkel), is het uitermate merkwaardig dat u van mening bent dat u in 1992 Afghanistan diende te verlaten wegens problemen met de Taliban, die op dat moment zelfs nog niet opgericht waren.

Verder blijkt dat u geen enkele van die mujahedinpartijen of leiders van de mujahedinpartijen bij naam kent (CGVS, p.4). Dit is opmerkelijk voor een lid van een bevolkingsgroep die veel te lijden had onder deze groeperingen.

Burhanuddin Rabbani, de president van Afghanistan ten tijde van de mujahedin, is u onbekend (CGVS, p.4). Al even merkwaardig is het feit dat ook de naam Gulbuddin Hekmatyar, een van de krijgsheren die zwaar strijd leverde in en rond Kabul, u niets zegt (CGVS, p.7,8). Over Massoud, nog een van de mensen die Kabul belegerde, kan u niet meer zeggen dan dat u in Moskou een film over de geschiedenis van Afghanistan zag en daarvan onthouden heeft dat Massoud een hoed draagt (CGVS, p.8,9). Het is opmerkelijk dat u uw bijzonder beperkte kennis over Afghanistan in Moskou zou hebben verworven. Als u Afghanistan werkelijk zou zijn ontvlucht voor deze mujahedin, mag worden verwacht dat u enigszins kan verduidelijken wie zij zijn.

Wat meer is, zelfs Najibullah, de zeer gekende president van het communistische regime in de jaren tachtig, kent u niet (CGVS, p.4). Dit roept verdere twijfels op aangaande uw werkelijke achtergrond en herkomst.

Ook een aantal andere zaken zijn u volledig onbekend. Zo weet u niet wanneer de Sovjets uit Afghanistan zijn vertrokken (CGVS, p.5) en evenmin weet u het einde van het communistische regime, tevens het begin van de problemen voor Hindoes en Sikhs, in de tijd situeren (CGVS, p.7). Het is zeer opmerkelijk dat u en uw vrouw Afghanistan zouden zijn ontvlucht omwille van een oorlog waarover jullie geen enkele concrete informatie kunnen verschaffen.

De twijfels omtrent jullie reële achtergrond en verblijfplaatsen worden naarmate het gehoor vordert alleen maar sterker.

Zo kent u, net als uw vrouw, behalve Kabul en Khost geen enkele provincie van Afghanistan (CGVS, p.5). Evenmin kent u een van de districten van de provincie Kabul, ook niet als het Commissariaat-generaal u een voorbeeld (Paghman) geeft (CGVS, p.6). Verder is de Afgaanse kalender u onbekend. Hoewel u tot uw zeventiende in Afghanistan zou hebben gewoond, kan u geen enkele van de Afgaanse maanden benoemen (CGVS, p.9). Tot slot blijkt ook dat u geen idee heeft waar in Karte Parwan uw vrouw precies zou zijn opgegroeid, wat wederom twijfels oproept aangaande jullie herkomst. Nergens tijdens het gehoor brengen u en uw vrouw ook maar één element aan dat het geloofwaardig zou maken dat jullie in Afghanistan hebben gewoond.

Naast de allerm minst overtuigende verklaringen van u en uw echtgenote in verband met Afghanistan, waardoor er getwijfeld moet worden aan de Afghaanse nationaliteit van uw echtgenote alsook aan de verklaringen van u omtrent uw verblijf in dit land, moet er ook op gewezen worden dat uw uitspraken over de levensomstandigheden van de Afghaanse vluchtelingen in India allerm minst doen geloven dat u en uw echtgenote tot deze groep behoorden.

Zo zijn jullie verklaringen met betrekking tot enkele aspecten van het vluchtelingenbestaan ontwijkend en onjuist gebleken.

Zo ontkent u dat de Indische wetgeving het toelaat dat Afghaanse vluchtelingen na enige tijd de Indische nationaliteit kunnen verwerven (CGVS, p.3). Wanneer u merkt dat het Commissariaat-generaal wel degelijk op de hoogte is van het bestaan van dergelijke wetgeving, stelt u dat er een wet is die de naturalisatie regelt maar stelt u dat het niet makkelijk is om de Indische nationaliteit te verwerven (CGVS, p.3). Uw vrouw beweert niet op de hoogte te zijn van dergelijke wetgeving en voegt er aan toe dat zij in ieder geval niets in die zin ondernomen heeft (CGVS, p.8).

Het is niet aannemelijk dat een Afghaanse vluchteling niet op de hoogte zou zijn van deze mogelijkheid tot naturalisatie.

Uit de informatie blijkt althans dat duizenden vluchtelingen deze procedure zijn opgestart.

Verder stelt u dat de verblijfsdocumenten voor India om de zes maanden moesten worden verlengd en dat de ambtenaar van dienst dan smeergeld betaald kreeg; er zou geen officiële prijs bestaan voor het verlengen van een verblijfsdocument (CGVS, p.7).

Dit is evenwel niet wat uw vrouw zegt, zij stelt dat die officiële prijs 600 of 700 roepies bedraagt (CGVS, p.6). Uw vrouw beweert dat de Indische verblijfspapieren nu in handen zijn van de smokkelaar en dat zij deze dus niet kan voorleggen.

Waarom deze persoon die documenten zou hebben ingehouden, is onduidelijk: andere documenten, zoals geboortecertificaten en een huwelijksakte, kon uw vrouw wel bij de familie in Faridabad achterlaten (CGVS, p.6).

Bovendien konden jullie enkele dagen na het gehoor wel de huwelijksakte en het geboortecertificaat van een van de kinderen voorleggen, maar blijkt dat de beloofde verblijfsdocumenten van uw schoonfamilie, die zouden kunnen aantonen dat zij werkelijk als Afghaanse vluchtelingen in India verblijven, niet aan het Commissariaat-generaal werden overgemaakt. Verder is uw vrouw niet op de hoogte van het feit dat verschillende organisaties de Afghaanse vluchtelingen trachten bij te staan. Zij ontkent dat er dergelijke organisaties bestaan (CGVS, p.8) terwijl de informatie melding maakt van de activiteiten van de Khalsa Diwan Welfare Society, een in New Delhi gevestigde organisatie van Afghaanse vluchtelingen die Afghaanse vluchtelingen vooral op het vlak van onderwijs bijstaat, en het UNHCR, dat volgens de info duizenden Afghaanse vluchtelingen in Faridabad bijstaat in hun streven naar de Indische nationaliteit. Het is niet geloofwaardig dat men na een verblijf van bijna twintig jaar in India niet beter op de hoogte zou zijn van dergelijke zaken.

Bovenstaande bemerkingen tonen aan dat het niet aannemelijk is dat jullie als Afghaanse vluchtelingen in India woonden.

Dat u noch uw echtgenote verklaringen weet af te leggen over de levensomstandigheden van de Afghaanse vluchtelingen in Delhi die stroken met de werkelijkheid, roept ernstige twijfels op bij uw bewering van deze groep te hebben deel uitgemaakt.

Al het voorafgaande laat niet alleen toe te besluiten dat u en uw echtgenote door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw identiteit, verblijf in Afghanistan, hoedanigheid, nationaliteit en verblijfsstatus in India ervoor gekozen hebben de Belgische asielinstanties het zicht op uw werkelijke situatie te ontnemen.

Door te verzaken aan uw plicht als asielzoeker om uw medewerking te verlenen aan het onderzoek van het Commissariaat-generaal u het deze instantie onmogelijk uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

Hoe dan ook, de vaststelling dat u en uw echtgenote door het niet bieden van een duidelijk zicht op uw reële situatie doelbewust de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden in hun beoordeling van uw nood aan bescherming leidt tot de conclusie dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

U verklaart tijdens het gehoor dat jullie oude Afghaanse taskara's door de Luchtvaartpolitie werden ingehouden.

Het is zeer merkwaardig dat jullie slechts in het bezit van dit zeer oude identiteitsbewijs zouden zijn geweest en alle overige documenten, die meer duidelijkheid zouden kunnen verschaffen over jullie levensomstandigheden in de voorbije decennia, in India zouden hebben achtergelaten.

Bovendien kan dergelijk identiteitsdocument jullie relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt immers dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn. De documenten die u na enkele dagen na het gehoor alsnog aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt, betreffen een huwelijksakte en een geboortebewijs van uw jongste kind. Geen van de documenten vermeldt jullie beweerde Afghaanse nationaliteit of levert een bewijs voor jullie bewering als zouden jullie als vluchtelingen in India hebben gewoond.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 mei 2011 een schending aan van artikel 48/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele fotokopieën van een stuk dat volgens hem het internationaal paspoort van zijn echtgenote en van zijn schoonmoeder is en waaruit volgens hem de Afghaanse identiteit van zijn echtgenote blijkt.

Hij legt uit dat het gebruikelijk is dat Afghanen die Afghanistan in 1992 ontvluchtten een paspoort hebben dat op beide namen staat. Hij verklaart dat hij deze fotokopieën maar na het verhoor op het Commissariaat-generaal toegestuurd kreeg nadat hij contact had opgenomen met zijn schoonfamilie in Afghanistan.

Verzoeker wijst er op dat zijn echtgenote meermaals verklaarde dat zij ongeletterd was en dat haar nonkel alles voor haar regelde. Hij laat gelden dat ondanks het feit dat zijn vrouw verklaarde dat zij weinig het huis verliet, de ambtenaar die het verhoor afnam op het Commissariaat-generaal alleen vragen stelde over de ruimere omgeving -d.i. plaatsen waar zijn vrouw nooit kwam-, en dat nergens uit het verhoor van het Commissariaat-generaal blijkt dat de plaats waar zij woonachtig was en waarvan zij een gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven, de nodige aandacht kreeg.

Verzoeker stelt dat het verhoor daarna verder ging over politieke personen, terwijl zowel hij als zijn echtgenote ongeletterd zijn en noch de politiek, noch de nieuwsberichten volgen.

Hetzelfde geldt volgens hem ten aanzien van de geografische kennis; het voorleggen van een landkaart van de regio had volgens hem meer duidelijkheid kunnen verschaffen over de door hen gekende plaatsen.

Bovendien vindt verzoeker dat de onvoldoende geografische kennis niet als doorslaggevend mag beschouwd worden. Hij haalt in dit verband het artikel *“Country of origin information en geloofwaardigheid”* van G. Westerveen aan waarin enkele bedenkingen worden opgenomen in verband met het onderzoek van de asielaanvragen betreffende de gestelde vragen, de ontoereikende antwoorden en de invloed ervan op de uiteindelijke beslissing.

Verzoeker duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij nagelaten heeft zijn situatie te onderzoeken. Hij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing zeer vaag is en louter gebaseerd is op enkele, geïsoleerde elementen. Hij wijst er verder op dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een zekere soepelheid. Verzoeker laakt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met een aantal fundamentele aanwijzingen, zoals het intellectuele vermogen, leeftijd, psychologische stoornissen, familiale en culturele elementen, persoonlijke factoren, opleidingsniveau,...

Tevens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad.

Hij vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem *“het voordeel van de subsidiaire bescherming”* toe te kennen (zie het verzoekschrift, p. 7).

Hij voert aan dat hij zich in de situatie bevindt zoals omschreven in artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet en wijst er op dat burgers uit landen waar er een aanhoudend intensief gewapend conflict aan de gang is, op deze beschermingsgrond een beroep kunnen doen. Hij haalt in dit kader een arrest aan van de Raad betreffende de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus aan een inwoner van een bepaalde regio in Irak.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de motieven bevat waarop ze berust; verzoeker kon er aldus op eenvoudige wijze kennis van nemen en kon aldus nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de echtgenote van verzoeker op tal van belangrijke elementen betreffende haar identiteit en achtergrond geen klaarheid kan bieden.

Zo kon zij niet aangeven of zij tot achtjarige dan wel tot achttienjarige leeftijd in Afghanistan woonde, kan zij niet aangeven of zij al dan niet ten tijde van het Talibanregime nog in Afghanistan woonde, bleek zij zelfs niet van de meest minimale informatie over het dagdagelijkse leven in Afghanistan op de hoogte te zijn en is haar kennis omtrent elementen van de geschiedenis van Afghanistan onbestaande.

Ook verzoeker wist evenmin enige kennis aan de dag te leggen aangaande de situatie in Afghanistan in de periode begin van de jaren 1990 voordat hij dit land verlaten had.

Zo beweerde verzoeker -verkeerdelijk- dat toen hij in 1992 Afghanistan verliet, de Hindoes in datzelfde jaar door de Taliban verjaagd werden. Hij kon verder, hoewel hij verklaart lid te zijn van een bevolkingsgroep die veel te lijden had onder de mujahedin, geen enkele van deze mujahedingroepen of -leiders opnoemen en was evenmin in staat de namen van bekende krijgsheren die in die periode een hoofdrol speelden in de strijd rond Kabul, en van Najibulah, de bekende president van het communistische regime in de jaren tachtig en doorslaggevende gebeurtenissen voor de Hindoes en Sikhs, groepen waartoe verzoekers behoren, te herkennen of te situeren.

Verder blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet op de hoogte zijn van het feit dat de Afghaanse bevolking een eigen kalender hanteert en kennen ze, buiten Kabul en Khost, geen enkele provincie in

Afghanistan. Ook zijn hun verklaringen met betrekking tot enkele aspecten van het vluchtelingenbestaan van Afghanen in India ofwel ontwijkend ofwel onjuist gebleken.

Op de aanvoering van verzoeker dat zijn echtgenote aanvankelijk enige tijd bij haar nonkel woonde die voor haar alles regelde en zij zich enkel van het huis naar de winkel en terug verplaatste, dat ze beiden ongeletterd zijn en noch de politiek volgen, noch de nieuwsberichten beluisteren, antwoordt de Raad dat dergelijke uitleg niet kan volstaan als verklaring voor de vele in de bestreden beslissing aangehaalde en in het administratief dossier terug te vinden onwetendheden.

Immers, zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Het gaat hier namelijk om elementen die deel uitmaken van het dagdagelijkse leven in Afghanistan waar verzoeker en zijn echtgenote ongeacht hun gebrek aan scholing of geïsoleerde levenswijze, van op de hoogte zouden moeten zijn.

In het verzoekschrift voorhouden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met fundamentele aanwijzingen zoals hun intellectuele vermogen, hun leeftijd, hun psychologische stornissen, hun familiale en culturele elementen, persoonlijke factoren, hun opleidingsniveau..., is dan ook onterecht.

De Raad merkt hier overigens op dat er noch door verzoeker, noch door zijn echtgenote, opmerkingen werden gemaakt tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal in verband met de voorgehouden psychologische problemen waardoor ze moeite hadden om zich bepaalde feiten te herinneren of die de oorzaak zouden zijn van vergissingen.

Bovendien dient nog worden toegevoegd dat verzoekster zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, tot drie keer toe uitgenodigd is geworden om middels eender welke verklaringen haar afkomst uit Afghanistan aannemelijk te maken, maar zij hiertoe geenszins in staat was (zie verhoorverslag van 4 april 2011, p. 4, 7, 8).

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoekster een gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven van de plaats waar zij woonachtig was, snijdt geen hout.

Het verweer van verzoeker dat hij, wanneer hem een landkaart van de regio van herkomst was voorgelegd geworden, meer duidelijkheid had kunnen verschaffen over de door hen gekende plaatsen, is evenmin dienstig.

Het verwijt aan de commissaris-generaal dat hij bepaalde onderzoeksdaden niet heeft verricht, doet immers geen afbreuk aan de reeds vastgestelde onwetendheden aangaande wezenlijke basiskennisvragen. Verweerder wijst er terecht op dat hoe dan ook, geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Betreffende verzoekers argument dat de vaststelling dat hij en zijn vrouw over onvoldoende geografische kennis beschikken, niet als doorslaggevend kan worden beschouwd, wordt er op gewezen dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing zouden moeten kunnen dragen.

Het is immers niet enkel het gebrek aan geografische kennis, maar het geheel van de vastgestelde onwetendheden en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande hun verblijf in Afghanistan, hun hoedanigheid, nationaliteit en verblijfsstatus in India, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de geloofwaardigheid van hun reële achtergrond en verblijfplaatsen wordt ondermijnd.

De motieven hieromtrent worden omstandig weergegeven in de bestreden beslissing en blijven overeind.

Het verwijzing naar een gedeelte van het artikel "*Country of origin information en ongeloofwaardigheid*" van september 2009 dat voornamelijk handelt over politieke kennis van het land, is niet dienstig. Het gaat in de bestreden beslissing immers om vragen aangaande vanzelfsprekende basiskennis, waarvan kan verwacht worden dat verzoeker, zoals hij beweert, een Hindu van Afghaanse nationaliteit die zijn land omwille van de Taliban voor India heeft verlaten, op de hoogte moet zijn.

Het gaat hier aldus niet -louter- om politieke kennis, maar ook om elementen die deel uitmaken van het dagelijkse leven in Afghanistan en om doorslaggevende elementen die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht uit Afghanistan.

In het licht hiervan merkt verweerder terecht op dat zelfs van een persoon die geen belangstelling heeft in politiek of in de algemene of recente politieke ontwikkelingen in zijn land en die zich daarvan afsluit of

geen toegang heeft tot informatie daaromtrent, kan geacht worden van enige elementaire zaken in het sociale verkeer de hoogte te zijn.

Op de verwijzing van verzoeker naar paragrafen uit de UNHCR Proceduregids repliceert de Raad dat dit handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

De Raad benadrukt ook dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentswaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

De opmerking dat de bestreden beslissing zeer vaag is, en gebaseerd op enkele geïsoleerde elementen, is, gelet op wat voorafgaat, derhalve onjuist; verzoeker geeft bovendien niet aan op welke manier de bestreden beslissing dan vaag, onduidelijk en enkel gebaseerd zou zijn op geïsoleerde elementen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet ingaat op de motivering in de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardigheid van het verblijf als Afghaanse vluchtelingen in India. Deze motivering blijft dan ook staande.

Aan de enkele -onduidelijke- fotokopieën van bladzijden die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, en die volgens hem het uit het vervallen internationaal paspoort van zijn echtgenote en haar moeder komen, hecht de Raad geen bewijswaarde gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Deze fotokopieën doen in het geheel geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing aangehaalde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent hun identiteit, verblijf in Afghanistan, hoedanigheid, nationaliteit en verblijfsstatus in India. In deze wijst de Raad er op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet de waarheid vertelt over zijn verblijf in Afghanistan, zijn nationaliteit en zijn verblijfsstatus in India, elementen die van belang zijn om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen.

Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Door over zijn verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij vluchteling is of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over waar hij vóór zijn komst naar België verbleef.

Derhalve wordt van verzoeker noch de vluchtelingenstatus erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE